

– надання повної і достовірної інформації про витрати та доходи діяльності.

Таким чином, підприємство самостійно організовує ведення обліку доходів, витрат і фінансових результатів підприємства. Формування фінансових результатів підприємства та його складових слід розглядати як елемент системи управління, який пов'язаний із прийняттям управлінських рішень стосовно визначення їх оптимальної величини для розроблення операційних і тактичних цілей.

Бібліографічний список:

1. Закон України “Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні” № 996-XIV від 16.07.1999 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua> (дата звернення 22.11.2022 р.)

2. НП(С)БО 1 “Загальні вимоги до фінансової звітності” № № 73 від 07.02.2013 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua> (дата звернення 22.11.2022 р.)

3. П(С)БО-15 “Доходи” № 290 від 29.11.1999 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua> (дата звернення 22.11.2022 р.)

4. П(С)БО-16 “Витрати” № 318 від 31.12.1999 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua> (дата звернення 22.11.2022 р.)

5. Податковий кодекс України № 2755-VI від 02.12.2010 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua> (дата звернення 22.11.2022 р.)

Савків У.С.,

к.е.н., доцент кафедри обліку і оподаткування

Григорів О.О.,

к.е.н., доцент кафедри фінансів

Магас І.І.,

магістр спеціальності обліку і оподаткування

Прикарпатський національний університет

імені Василя Стефаника

СУТНІСТЬ ТА ПРИЗНАЧЕННЯ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Динамічні зміни в національній економіці впливають на стан національної системи бухгалтерського обліку та фінансової звітності в країні, що обумовлює необхідність дослідження сутності та вивчення механізмів її регулювання у відповідності до ринкових умов господарювання.

Законом України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» визначено, що «фінансовою звітністю на підприємстві являється бухгалтерська звітність, що містить у собі інформацію про фінансовий стан підприємства, результати його діяльності та рух грошових коштів за відповідний період» [1].

Національне положення (стандарт) 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» висвітлює мету, склад та принципи формування фінансової звітності, а також вимоги до визнання та розкриття її елементів.

Основною метою складання фінансової звітності є забезпечення користувачів повною, правдивою та неупередженою інформацією про

фінансовий стан та результати діяльності суб'єкта господарювання для прийняття рішень [2].

Фінансова звітність – важлива складова системи інформаційного забезпечення процесу управління. Інформацію із фінансової звітності використовують у процесі визначення стратегічних та тактичних цілей діяльності суб'єкта господарювання, формування базових і моделювання планових показників фінансово-господарської діяльності підприємства. На організаційному етапі роботи фінансова звітність впливає на систему збору первинної інформації про факти господарської діяльності; методи та процедури обробки інформації у системі фінансового обліку; процес формування завдань, вимог до працівників облікової служби.

Діяльність вітчизняних підприємств спрямована на розвиток зовнішньоекономічних відносин, тому фінансова звітність в Україні стає важливим інформаційним джерелом та засобом комунікації. Саме із звітності починається перше знайомство із діяльністю підприємства.

В умовах ринкової економіки вагоме значення надається інформації, що відображається у фінансовій звітності. Для прийняття оптимальних економічних рішень широкому колу користувачів повинна надаватися повна, правдива та неупереджена інформація – саме такі дані наведено у фінансовій звітності підприємства. Користувачами виступають фізичні або юридичні, що потребують інформацію про діяльність підприємства для прийняття управлінських рішень. Аналітичні потреби користувачів задовольняються завдяки відповідній структурі фінансових звітів (наприклад, у балансі статті розташовуються в порядку зростання їх ліквідності), зіставності інформації за звітний та минулі періоди. Фінансова звітність є публічною, тому доступ до неї надається усім зацікавленим сторонам. Основні причини зацікавленості користувачів фінансовою звітністю: придбання, продаж, володіння цінними паперами; участь в капіталі підприємства; оцінка якості управління; оцінка здатності підприємства вчасно виконувати свої зобов'язання; узагальнення показників діяльності; регулювання діяльності підприємства; оцінка та аналіз стану показників звітності; прогнозування діяльності.

Крім того, фінансова звітність забезпечує процес взаємозв'язку між суб'єктом господарювання та зовнішнім середовищем. Для встановлення відповідності між принципами ринкової кон'юнктури та інформаційними запитами користувачів звітності обов'язковим є використання прогресивних положень, практики та зарубіжного досвіду, які варто взяти до уваги в процесі реформування бухгалтерського обліку та фінансової звітності в Україні.

Отож, держава як суб'єкт регулювання бухгалтерського обліку та фінансової звітності зобов'язана скеровувати свої рішення на підсилення інформативності фінансової звітності, встановлення науково аргументованих форм та методів опрацювання та розкриття інформації в фінансовій звітності з метою достатнього задоволення інформаційних потреб користувачів.

Сучасні підходи до сутності та змістового наповнення фінансової звітності підприємств дозволяють визначити її як важливу ланку системи

інформаційного забезпечення, що базується на єдиних принципах і методах бухгалтерського обліку, та як дієвий засіб комунікації в ринковій економіці.

Бібліографічний список:

1. Закон України "Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні" від 16.07.1999 р. №996-XIV. Законодавство України : веб-сайт. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996-14#Text> (дата звернення 25.11.2022).

2. Про затвердження Національного положення (стандарту) бухгалтерського обліку 1 "Загальні вимоги до фінансової звітності" : Наказ Міністерства фінансів України від 07.02.2013 р. № 73. Законодавство України : веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0336-13#Text> (дата звернення 25.11.2022).

Савчук О.Я.
викладач вищої категорії
Івано-Франківський фаховий коледж
Львівський національний університет природокористування

РОЗВИТОК АГРАРНОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ НА ЗАСАДАХ «ЗЕЛЕНОЇ ЕКОНОМІКИ»

Організаційно-економічні перетворення та системні зміни, які відбуваються в сучасному світі, унормовують поступальний рух економіки й суспільства до розбудови моделі сталого розвитку. Креативний підхід до засад наукового вирішення і практичного позиціонування зазначеної проблеми, особливо «зеленого» її контексту, є необхідним для аграрного сектору як складної організаційно-економічної системи, яка має вирішальне значення для розвитку людини. Адже аграрний сектор економіки є галуззю, сферою господарювання, яка за своїм впливом на життєдіяльність людини виходить далеко за межі простого виробництва, її значимість глобальна, зокрема, щодо впливу на життя і здоров'я людей, на продовольчу, екологічну безпеку.

Відповідно до сучасного розуміння функціональних пріоритетів економіки, аграрного сектору, популярною стає концепція екологічно безпечного і соціально справедливого економічного зростання, що передбачає поетапне формування нового типу економіки, яка в зарубіжній, а віднедавна й у вітчизняній практиці відома під назвою «зелена економіка». Згаданий напрям екологобалансованого розвитку супроводжується зростанням частки інвестицій в екологобезпечні та енергоощадні технології. Починаючи з цього періоду, майбутнє економічне зростання вбачається у низькоентропійній економіці та широкому запровадженні екологобезпечних, енергоощадних технологій. Відбувається популяризація відновлюваних джерел енергії (енергія сонця, вітру, біомаси). Активно розвивається органічне сільське господарство. Набуває поширення ідея визнання вартості екосистемних послуг як серед бізнесових кіл, так і суспільства в цілому [3].